

114661

Proslov.

„Živel mož je, od Boga poslan,
Ki je Ivan bil imenován“.

Dvigni se pesni vesele mi glas,
Zláti so dnevi, poleten je čas!
Krés in Kerstníkov praznujemo dan,
Ki je pred lučjo na svet bil poslan.
Tudi še družega Ivana god
Dánes praznuje hvaležen naš rod,
Njega, ki novi prinesel nam ključ,
Z njim nam odklénil božánstveno luč.

Solncu podoben nebeskih višín,
Solncu gonítelju nočnih temín,
Gutenberg zêmlji prikázal se bil,
Môrje svetlobe je ná-njo izlil.
Vskôpal zaklade je z dušno močjó,
V liste prikóval s mogočno rokó;
Vstavil besede človeške je beg,
Z davnim da vekom govóril je vek.
Knjigo vseh knjíg in modrósti vse hrám,
Ktero perst božji napisal je nam,
On je sterméčím razgernil očém,
Luč je nebesko pokazal ljudém.

Južna pleména in séverni brát,
Kar je rodíl jih izhod in zapád,
V zvezo si dušno so dali roké,
Drugi operti na drugih stojé.

Znanstev različnih, modrósti se vír
 V čaši penécej ponuja v požír;
 Duh se prebudil je, prej okován,
 Mrak je pobegnil, in — jasen je dan!
 Stole nasílnikom ziblje trepèt,
 Svoboda hoče vso zémľjo objèt',
 Vzémsi krepost si iz rudnih pismén,
 Drúži naróde sovražnih plemén.

Ko je minólo vže toliko lét,
 Vriska še glásno hvaležni ti svét,
 Tebe še, Gutenberg! slavoslovèč,
 Tvojim darém se radóstno čudèč.
 Blagi dobrotnik, izvoljenec ti!
 Imel na zemľji britkóstne si dni;
 Ali ko smert ti zaperla okó,
 Dvojno nesmertnosti vzel si nebó:
 Bívaš z duhovi izbranimi tam,
 Gôri, od kodar poslan si bil k nam;
 Zdolaj uméeljnik slaven pri nas,
 V serci ostaneš naródom ves čas!

Zlasti mej nami ti serca goré,
 Ki smo prisegli na tvoje imé,
 Ki si nas v svojo družíno odbrál,
 Čast nam uméeljstva svojega dal;
 S tega v hvaležen spomín smo se tvoj
 Združili, mojster! denès pred tobój.
 Jeden je vendar, ki najbolj iz nas
 Žári se tu mu pošteni obráz,
 Jeden, ki lét je desetkrat po pét
 Služil ti zvesto in služil ti vnét! —
 Vidite prostega tamkaj možá?
 Njega za dolgo vže Gutenberg zná,
 Njega, ki tudi nam ljub je in drag —
 Sláve denešnje je on čestítak.

114661

Brate **Matija**, poštenosti vzor!
Tebi se klanja tovarišev zbor.
Ko bi mej nami se pesnik dobil,
„Verlega móža“ bi z nova slavil,
Pesen prepeval bi, oznanjujôč
Tvoje kreposti in verlosti moč;
Tvoje čestito imé — — a čemú
V tla si povésil očí od strahú?
Ljubljeneec mojstru, nam svítli izgléd,
Vzdigni ponosno svoj bistri pogléd!
Ti trudoljub, ki zaslužil zvestó
Hvalo si, kakor le malo kedó,
Mož, ki je žível in bil, kakor ti,
Prémo sme glédati králju v očí!
Drúžnikov primi objéme sedaj,
Tudi prijateljski ti jim ga daj,
S polno da kúpo napije ti vsák:
Bog te ohráni pošteni možák!
Slavnega mojstra žíví naj spomín,
Žíví **Matija**, najboljši mu sin!

Lujiza Pesjakova.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000421881

Ljubljana, 1988.